

Védtelenül

Akkortól kezdve, hogy először kibiciklizik az elhagyatott, keskeny nyomtávú vasúti hídhöz a síkságot átszelő csatorna partjára, Detre lassanként meglátja a mozdulatokat, amelyektől teljessé válik a mozdulatlanság, meghallja a hangokat, amelyekből süket lesz a csönd. Minden alkalommal talán csak eggyel többet lát, talán csak eggyel többet hall, és mégis mindig összeáll. Egymás mellett karnyújtásnyira ível át a vasúti híd és a gyaloghíd a meder fölött, amely a puszta mezőt itteni megottani félre osztja. Az itteni csupa vad bozót, csalán, sás, térdig érő fű, mint a pré-rin, tövükön mélyre tört, biciklikerekenyi árok a csapás. Az ottani megművelt határ a töltés két oldalán a legszélső telepi utcáig csupa rezgés és susogás a könnyű, meleg szélben. A víz odalent a növények, a kövek meg a szemét közt merev tükkörnek tűnik, mégis minden ízében benne lüktet a cikkanás – bogarak siklanak felszínén, a színe alatt halak, siklók, békák rebbennek tova. Kicsi gyűrődések és horpadások jelzik, merre tart a sodrás. A sínek fölött, ahogy egyenesen futnak túl-nan a töltésen, vibrál a levegő, porszemek villóznak a meleg fényben. Cirpelés, ficsérgés, távolról visszhangzó kutyaugatás, békák brekkenése, a víz nyers kottyanásai, a rozsdás vastraverzek pengő percegése. Odafent az egész mindenség fölött felhőnyáj vitorlázik keresztül, árnyéka átfut a zöldülő vetésföld egy távoli parcelláján. Detre a korláton könyököl. Elnézi a fürdőtelepet a rezgő levegőn át. Nézi, nézi a házakat, jövő-menő alakokat lát közöttük, időnként egy-egy autót. Nem jönnek közelebb. Megvárja, amíg kiszellőzik belőle minden, a feje tisztul, a lelke felszabadul, egészében megkönnyebbedik. Aztán amikor hazafelé veszi az irányt, mégis pont ugyanolyan nehéz.

Éjszaka arra ébred, hogy jön fel a torkán. Fektéből egyszerre felül, mintha rugó rántaná össze tagjait. Egy pillanat alatt nyeli vissza, de a légbuborék betölti az orrát, a savas ízzel a szája megtelik. Végig tudja, hogy nem fog megfulladni tőle, hogy ennek más a tétje. De az is éppen akkora baj. Nem vette be lefekvés előtt, idejében a gyógyszerét.

A házat a fia találja. Megnézik egyszer, megnézik kétszer, megnézik háromszor. Sokszor. Felújításra szoruló, de különben tisztességes ház a jókora, jobbára kopár, elhanyagolt portán, még inkább elhanyagolt kerttel, meglehetősen csendes, gyéren lakott környéken. Jó másfél hónapra rá, hogy Detre kimondja, Eztán itt fogok élni, a szomszédos, eladott elhagyatottnak tűnő lakatosüzemben beindítják a köszőrűket, az esztergákat meg az összes többi gépet. Aztán már csak nagyon ritkán kapcsolják le, és akkor is rövid időre. A fia, a játékgyár mérnöke, onnantól kezdve egyre többet megy külföldi utakra, s egyre kevesebbszer jön a gyerekekkel. Detre meg a kert rendbetételét halogatja, hogy majd ha hallja legalább a gondolatait.

Ugyanígy halasztja el a házfelújítást. Ugyanígy az udvar gondozását. Telnek a hónapok, eltelik egy év, eltelik még egy. Ő meg mindig csak erre vár. És közben megtanulja ezt a világot. Hogyha kinéz a házból, nem köd takarja ki a láthatárt – a legtisztább időben sem látszanak hegyek. Hogyha vihar közeledik, az égzengés éktelen dörgése úgy hallik, mintha közvetlen a feje fölött a felhőkre vasgörgőket ejtettek volna, és most azok gurulnának fel és alá, és hogy nagyon-nagyon közel lehetnek hozzá. A nyár tébolyítóan forró és száraz és sokáig tart. Hogyha fúj a szél, akkor tényleg fúj. És ha valaki elmegy a kapu előtt, arcok a környékbeli házakból, melyekhez hozzá szokik, bámulnak, bámulnak rá a kerítés fölött, nem szólnak, nem intenek, csak jól megnézik. Detre arra gondol, hogy idejött, és most már ő is megnézheti magát.

A földút széles, és nagyjából ennyi jó mondható el róla. Különben tiszta árok és gödör és alattomos gyűrődés alattomos kövekkel. Csak az egyik oldalán állnak házak, a másikon akácok határolja, amögött meg a mező kezdődik egyből. Ahol a földútról a hidak felé leágazik a szűk kis ösvény a fűben, a másik irányban egészen közel árválkodik az a bodega, amelyik, amikor még járt a kisvona, a megállót jelezte. Mostanra túl van az aranykorán, azon az időn, amikor emberek álltak napra nap fedezékében. Szürke palateteje foghíjas, fala a vakolatot nagy darabokban vedli le. A téglák vöröse úgy kandikál ki alóla, mint a gyulladásba belefáradt seb varas felszíne. A tető alatt félig leomlott fecskefészkek. Világvége külső, áll a festékszóróval fűjt felírás a falon. De még vezet tovább a vasút, nem lehetett ez az utolsó állomás. A fűvet már nem kaszálják, a környéket nem tartják rendben. A nyárfák egyike-másika kiszáradt, az akácokat vihar tépte meg. A síneket, amelyek a falusi utca mellett futnak, felveri a gaz. Végiglátni a hosszú egyenesen. A másik irány, amerre a kanyar következik, s aztán a híd, előbb a fűbe vész, majd a bokrok közt tűnik el, és csak valahol messze a túloldalon bukkan elő. A gazban csapások, talán kutyák meg macskák útvonala. Egy helyen kis körben sárgára égtek a gyomok közt senyvedő füvek, ott lehet a kutyák számára az állomás. Bár különben láthatóan sohasem számított ez rendes állomásnak, csak egy megállóhely lehetett, s a bodega is csak bódé, ahova eső elől be lehet állni. Detre tudja, mi lehet bent, látott épp elég ilyen. A két híd felé fordul, hogy inkább ott várakozzék.

A tanyán a fiatalasszonynak azt mondja, Nem jövök többet, Ilonka. Nem bírja a gyomrom a tejet. Másféle étrendre kell átállnom. A fiatalasszony nem kérdez semmit. Detre nem bánja. Ha meg tetszik gondolni, csak tessék telefonálni, Dezső bácsi, azt mondja Detrének. Aztán meg, hogy De akkor is tessék eljönni néha legalább az unokákkal. Szerettek az enyimek velük játszani. Bemehetnek megint a tehénhez, a lóhoz. Detre erre azt feleli, amikor abbahagyja a néma bólogatást, hogy Az nagyon jó lenne, Ilonka, hogyha néha eljöhetnének velem. Annak nagyon örülnék én is, ha bárhova velem jöhetnének.

A csempék között alig akad két egyforma. Némelyik fehér, némelyik inkább szürke. Abból is többféle árnyalat. Nehéz megmondani, melyik a szürke, melyik a fehér árnyalata. Vagy csak másképp éri a fény. Másik repedezett. Letörött egy darab-

kája. A fugázás teljesen elkoszolódott. Ha volt egyáltalán. Kéznyomok, maszatos tenyerek, ujjak lenyomata. Kosz. Cipőtalpredók, gumibarázdák fekete sziluettje. Fénye már szinte egyik csempének sincs. A falon kisebb négyzetek, a padlón nagyobb négyzetek. Ahol a két sor találkozik, ott fekete csempék. A fekete csempék egyformák. Egyformák a székek. Töröttek. Kényelmetlenek. Műanyag ülések inkább, nem is annyira székek. Alul egyetlen fémcső fut végig, arra csavarozták az összeset. A köhögés ütemére rázkódik valamennyi. Vagy ha valaki leül vagy feláll. Vagy előredől. Mindenki vagy leül, vagy feláll, vagy helyezkedik. Mindenki köhög. A fémcső végei lelőgnak akkor is, ha senki nem ül a széken. Középen van a padlóhoz rögzítve az egész. Jó durván dolgozták el, vagy talán inkább sehogy. Detre megszámlolja a székeket. Megszámlolja a csempét maga előtt, amennyit forgás mozgás nélkül ültéből belát. Vagy állva. Megszámlolja előbb a földszinten, aztán az emeleten, aztán a földszint egy másik sarkán, aztán az emelet egy másik sarkán. Van ideje megszámlolni színük és helyük alapján, vízszintesen és függőlegesen, falon és padlón külön-külön, sőt még ellenőrizni is, ameddig meg nem hallja, hogy a nevéen szólítják, és akkor feláll és bemegy egy ajtó mögé. Sok ajtó mögé kell mennie. Akad segítsége?, kérdezik az utolsó ajtó mögött. Itt lakik a fiam. Itt van magával? Jobb lenne, ha ő is bejönne. Most nincs itt, feleli Detre, Külföldi kiküldetésen van. Két hét múlva jön vissza. Meglesz addig valahogy, kedves Detre úr? Nem tudom, megleszek-e, mondják meg maguk. Van a fiának családja? Van. Akkor csak lesz, aki magára néz, nem? A menyem, mondja, de aztán másképp folytatja, Nem ér rá. Van elege a gyerekekkel.

A vasúti hídon egy helyütt két talpfa közt jókora lyuk tátong. Talán kifolyócsatorna lehetett valamikor az esőnek. De most már csak egy lyuk a valamiből a semmi-be. Le lehet dobni azon át egy jó nagy bazaltkövet is akár a vízbe. Detre azt mondja magában, hogy ott azon a ponton kezdődik el a pusztulás. Azon a lyukon át kipereg majd ez az egész építmény oda le a mélybe. Elolvassa az emlékmű tábláján a szöveget, a rozsdás, festetlen fémlapon éppen csak kivehetők a dombornyomásos betűk. Nem lesz több vasúti ünnep itt már, mondja még magában. Elég egyetlen kicsi sebhely, hogy ne legyen többet ünnep. Lemondóan néz fel a telep házai felé.

Reggel a gépek sikolyára ébred. Nyitva hagyta éjszakára az ablakot. Valamennyit fekszik a paplanhuzat alatt még az oldalára fordulva, nyitott szemmel, aztán felkel és kimegy a szobából. A redőnyt féltet lehúzva hagyja. Benyomja a gombot a kávéfőzőn. A fürdőszobában a tükör előtt áll. Tésztaszerűen lötyyedt és fehér hasa fölött a két melle között a csúcán állva piros háromszög indul a nyaka felé a gyér, őszes szőrszálak között. A karján csikarások, ahogy a hídhöz kifutó ösvény bozótosában elkapja egy-egy töviskes ág. Töviskes, ezt a szót mondja magában, amelyet errefelé nem nagyon ismer senki. Amikor a kávé lefő, előveszi a nagy bögréjét. Hat adagot lögyből az edényben, tölteni kezdi, aztán megáll. Kicsit vár, nézi, nézi a rengeteg kávé, aztán tovább tölti. Amikor leteszi az edényt, akkor veszi észre, hogy rálötytyintett egy-két csöppet a papírokra az asztalon. Az íráson szétfut a sötétbarna félkört és foltot hagy maga után. Ezzel most már így kell visszamen-

nie. A bögrét kiviszi a melléképület előteteje alá, a nádasztalhoz és a székekhez. Az asztalon fekete körök a bögre aljától, ahogy a por odatapadt. A falon olcsó piaci mázalmányok hitvány keretekben. Valamikor régen, valahol egészen máshol ez pont ugyanígy volt. Detre mégis úgy ül le, hogy ne lásson rájuk. Amögött a szurtos bokor mögött van a széke, amely az utca felől ezt a zugot kitakarja. Nem is nagyon van más élő növény az udvaron. Itt-ott egy-egy halálra szánt, porlepte fűcsomó dacol a homokkal. Lekövezett járda vezet a háztól a melléképületig, és ugyanígy a kapuhoz is. A pereme élükre állított kövekkel kirakva, mintha azt mutatná, hol kezdődik a virágoskert. Csak itt a köveken túl se kert, se virág, csak homok, csak homok, csak homok. Abban meg egyedül a gaz nő. Néhol bokáig, néhol térdig. Már szürcsöli egy ideje a kávé, amikor hirtelen megáll nyelés közben, az arca elszürkül, elfintorodik. Akkor végül előrehajol és kiköpi. A gyomrához kap. Keserves arcot vág. Összegyűjti a nyálát és megint kiköpi. Köpköd egy ideig. Belenéz a bögrébe. Feláll, odalép a szurtos bokorhoz, a tövére önti a kávé. Szédelegve támoltyog be a házba.

Amikor odaér a hídra, egyetlen, hangtalan szárnycsapással hatalmas, kecses, fehér madár löki el magát a víztől ott lent alatta, hogy aztán kifeszített szárnyakkal suhanjon végig a meder alján, talán pár ujjnyival a víz fölött, a tükröképe meg ott alatta, a víz színén fut el vele együtt, mint valami jelenés, amely csak önmaga párja – talán hordoz valami jelentést az életre meg a világra vonatkozóan, de az is lehet, hogy nem. A hídról Detre sokáig bámul utána. A gáton egy, az ő korabeli férfi a kuttyájával ugyanúgy. Amikor odaérnek a hídhöz, Detre megkérdi, Az milyen madár volt?

A gyógyszerár emblémás zacskójából kipakolja a dobozokat az asztalra. Nem is hallik az esztergák visításában a papír csörgése. Felteszi az olvasószemüvegét, nekiáll kislabizálni, milyen javallatot írtak föl a dobozok oldalára a patikában. Az egyiket erre, a másikat arra tolja el az asztalon. Aztán egyszer csak abbahagyja, és felnéz, hogy hol is tart. Akkor nagyot sóhajt és leveszi a szemüvegét. Tép egy marék vattát a fürdőszobai tükrös szekrényből, golyóbisokat gyúr belőlük, a fülébe dugja. És akkor végre hallja a saját gondolatait legalább. A szobai szekrény soha ki nem húzott fiókjában addig keres, míg meg nem találja a gyógyszeradagoló tégelyt. Visszaviszi az asztalhoz, felteszi a szemüveget megint. Az adagolón felnyitja a hétfő reggel skatuláját, a dobozokból kivesz egy-egy levelet, mindegyikből kippattint amennyit kell, a szemeket belepergeti a skatulába. Mire az összes skatula megtelik, sokáig eltart. És akkor még a cseppek is ott vannak.

Harmadjára rántja be a kis elektromos fűnyíróját, amikor rájön, hogy még mindig a fülében van a vattadugó, azért nem hallja. Nem tart soká, míg végez, de a vezetőkeket, a hosszabbítót azalatt is többször át kell helyeznie. Nem iszik kávé, se szódavizet, talál egy doboz rostos lét, ami még nem romlott meg, azzal veszi be a gyógyszereket, azt iszik a fűnyírás végén. A kertje a ház mögött nagyjából kétszer akkora, mint az udvar a házzal. Reménytelenül nagy a hosszabbítóhoz képest is. A meggyfák messziről láthatóan moníliaiak. Nem sok van nekik hátra. És ott áll a

rozsdás kád, a régi hidroforos szivattyú, a régi előszobafal és még egy jó csomó lom, amelyet valamikor Detre meg a fia kihordtak a házból, de aztán onnan nem vitték már tovább. Majd ha hallják végre a saját gondolataikat. Majd akkor.

Egy csapat gyerek teker a híd felé a fürdőtelep lakónegyede felől. Detre a korlátnak támaszkodva elnézi őket. Talán a kitartó bámulástól indulnak meg felé. Várja, várja, hogy megérkezzenek. Mintha egy óvatlan mozdulattal szétzavarhatná a társaságot, megmered a vaskorlátnál. A világ minden elveszettsége benne van abban a meredt támaszkodásban, és kicsivel talán még annál is több a hangjában, amikor megszólítja az idegen gyerekeket. A Homályos utcán laktok? Nem ismeritek Detre Petit meg a kistestvérét? Nem szoktak ők is kibiciklizni ide tiveletek?

Mielőtt beül az autóba, megáll a melléképület előteteje alatt és elnézi a felfüggesztett mázoldmányokat. Egyet végül lekaszt és a hátsó ülésre rakja. Két év alatt a por körülrajzolta a lefelé elnyúlt téglalapot. Detre azt latolgatja magában, vajon mennyi idő kell ugyanannak a pornak, hogy kisatírozza a keretet onnan. Vagy talán hogy besatírozza a bekerített mezőt. Az idő persze mindig rövid. És most már végképp nagyon-nagyon rövid. A rendelőintézetből nem haza megy. Első pillantása a parkolóban a képre esik. A háromórás úton menetközben, ha hátra-hátranéz, mintha valaki ülne az ülésen, akkor is azon akad meg a szeme. Amikor a sógornője meglátja, azt mondja, Ez volt a legkedvesebb neki. Detre azt feleli, Azt szeretném, ha mind nálatok lenne együtt, Irénke. Ahogy a sógornője végül elveszi, Detre még gyorsan odapillant, nem hagy-e szétizzadt tenyere foltot a hitvány fakereten. Kimegy a mosdóba, mert forog vele a világ. Öklendezni kezd, de nem öklendez ki semmit, csak még jobban megizzad az erőlködésben. A sógora vele megy a temetőbe. Sok sírt járnak körbe együtt. Rokonokét. Detre szüleiét. Végül a feleségéét. Vagy egy órát kapirgálnak ott ketten, összeszedik a szemetet, rendezik a sír közvetlen környékét. Azután még elüldögélnek egy lócán. Hegyoldalra fut fel a temető, Detre szerettei a tetejében nyugszanak, a lócáról jól szétlátanak a völgyön, a dombok tetejéig kanyargó utcákon, a dombtető erdején, amíg beszélgetnek. Azért ez a te Bálint fiad megérdemelne egy jó nagy nyaklevest, hallod-e, Dezső?, mondja végül a sógora. A feleségéről nem is beszélve. Aztán még azt mondja, Hallod-e, kettőnk közül én vagyok az idősebb, nekem kell hamarabb elpatkolnom. De nekem semmi bajom, le is kopogom, úgyhogy nincs neked akkora szerencséd.

A szerszámlakatos kisüzemet nagyjából két házhelynyi elvadult telek választja el Detre portájától. Pont ott áll, ahol a bitumenút emelkedőre döccen. A bokrok a látványt kitakarják, a hangokat nem. De Detre így is látja az overálos, munkásruhás embereket jönni-menni időnként. Látja őket cigarettázni az út szélén. Ha arra biciklizik, mindig jól bebámul oda. Pofás kis üzem, emlékezteti a maga munkahe-lyére, a maga munkájára. Az öröme, amit az ilyesmi helyeken érzett, a bánatára, amit az ilyesmi helyek megszűnése okozott neki. A zajjal persze más a helyzet. A szaggal. Vagy amikor valamit kiöntenek az udvarra, és az aztán szép lassan lecso-rog az ő portájára. Mikor a szomszédságból eljön hozzá egy ember az ívvel, ame-lyen aláírást gyűjt az üzem hatósági bezáratása érdekében, Detre elküldi. Utána

a szomszédok nem köszönnek neki. Nem köszönnek az üzemben dolgozók sem. Detre sem köszön így aztán senkinek. Mégis, benne attól otthonos jóérzés motoszkál, hogy embereket lát munkásruhában maga körül. Legalább attól az egytől, hogyha mástól semmitől nem is.

A híd oldalánál lépcsősor vezet le a vízhez. Mesterséges csatorna ez, a medrét úgy kotorták, néhol, mint itt, betonozott egy darabon a part is. Detre lemegy a lépcsőn. Elnézi, hogy valakik összefestették a híd alját valamivel, graffitinek szánták. Detre nem igazán tudja azonosítani, mi akarna lenni az ábra. Inkább arra gondol, hogy vajon hogy tudtak feljutni oda azok a valakik. Amikor feljön a hídhöz, egyből a sínek melletti csapásra bámul, az utcára a csapás végében. Zizegnek a kabócák és vartyognak a békák. De nincs arra semmi mozgás.

Azon a folyosón, amelyet a rendelőintézetből Detre utoljára lát, a széksort nem a közepén rögzítették. A vasrúd lábai a két szélső ülés alatt állnak a padlón. Nincsenek beledolgozva, csak úgy odaállították. Detre azt méregeti, hogy az állvány aljára hogyan hegesztették rá a merőlegesen elforgatott síneket. Hogy milyen hurrkásan van az megcsinálva. Mintha valakinek a nyakát szorongatták volna, csak végre hegesszen már. Nemhogy örült volna neki, hogy van munkája. Az meg, aki szorongatta, annyira ugyancsak nem értett az ilyesmihez. Középtájr a jó lett volna még egy sín, mert szemmel láthatóan is meghajlott a vasrúd, a középső ülések jóval mélyebbre süppednek a többinél. A padló itt is ugyanolyan sikálásokkal teli a sok türelmetlenül toporgó meg csüszkölő gumitalpú cipőtől, csizmától, a fene tudja, mitől. Azután azt mondja magában, hogy végül is őneki teljesen mindegy. Mindenkinek mindegy, hogy miféle környezetben várja az ítéletet. Legfeljebb a remény nem jut az embernek az eszébe egy ilyesmi váróteremben. Vagy hogyha igen, hát akkor nem arról.

Felébred három óra körül. Súlyos a csend, és nincsen hajnal sem még. Kutyák ugatnak bele az éjszakába valahonnét, máshol kakas kukorékol, de ami állandó, az a tücskök cirpelése. Mozdulatlan a hűvös sötétség. A függöny halkán emelkedik egy kicsit, és aztán halkán ereszkedik vissza. Kimegy a konyhába és lefőzi a kávé. A mosogató fölötti kis neonlámpa fehér fényében ül. A konyhaasztalon ott az összezárt mappa a leletekkel, meg a gyógyszeradagoló tégely. Amikor már elég ideje nézi, feláll, fogja a mappát és beviszi a szobába. A szekrény alsó rekeszének a fiókját kihúzza, beteszi a többi orvosi papír közé ezeket is, azután betolja a fiókot. Visszaül a konyhaasztalhoz, maga elé húzza a gyógyszeradagolót. Felpattintja a következő adag rekeszének a skatuláját. Megszámolja a gyógyszereket. Szemüveg nélkül nem sokra megy. És még ha lenne is, az összes dobozt végig kéne nézni, hogy melyik melyikbe való. És akkor még mindig szabadon lennének a szemek. Ha már egyszer kipattintotta a levélből. Először, ahogy van, telipakolva, viszsarakja a komplett dobozt abba a fiókba, ahol azelőtt tartotta. Újra előveszi és kirázza belőle a szemeket az asztalra. Fehér meg sárga meg szürke katonák. A nagyobb szemek elmennek tisztnek. Egy darabig ott áll még a csatatér felett. Aztán előveszi a mosogató alól a kukát, és belesöpri a hősöket, az árulókat meg az ellen-

ségeket is. Azt mondja magában, hogy fél nyolcig egy fél munkanapra való ideje van. Olyan idő, amikor végre hallhatja a saját gondolatait.

Reggelre már tudja, hogy a kert elejébe nádat fog telepíteni. Az hamar kitakarja a szomorú látványt. És akkor átköltözik a hátra néző szobába. Délelőtt felemeli a telefont és tárcsáz. A kisfiú veszi fel a kagylót. Adja az anyukáját. Detre elmondja a fiatalasszonynak, hogy mégiscsak szeretne tejet hordani újra. Aztán mielőtt letenné, még gyorsan beleszól. Lehet, a gyerekekkel megyek át a délután, Ilonka. Hogyha ráérnek a magáéi. Azután újra tárcsáz. Most a menyé veszi fel.

Detre a híd korlátjára dőlve nézi az óriási sötét felhőt. A borulást az ég alján. A gyanúsán fehér kis tépett foszlányt, ami a nagy borulás alján száguld erre őfeléje, jeget ígérve. Hirtelen nagy szellőkések jönnek. A szélső házsört túlról nem fűjják közelebb. Vasgörgők gurulnak odafent, a feje felett a felhők túlsó oldalán fel-alá. Detre csak vár és a sínek menti csapást bámulja. Amikor látja, hogy a zuhé elől már nem tud hazamenekülni, az elhagyott megálló felé veszi az irányt. Odahaza az ilyesmi bodegákba az ember nem kívánczik. Akár forgalomban vannak, akár nem, akkor is csupa mocsok a környék, odabent szemét áll, vizelet, ürülék. Az utasok is inkább kint várnak. Különben is, odahaza a lócákról felszaggatják a deszkát, és senki sem pótolja ki, mert egy hétig sem tartana. Amikor Detre belép a kicsi épületbe, csak port lát, a tető törmelékét, s csak nagyon kevés szemetet. Még a lóca is megvan. Most már ez az odahaza, mondja magában. Úgy áll, hogy a lyukas tetőn ne órá verjen be az eső. És hogy kilásson a sínek felé, a sínek menti csapásra. Hogy lássa a semmit maga felé közeledni, s aztán tőle távolodni azon az ösvényen a kezdődő felhőszakadásban.

